

Vraag nr. 211
van 13 juni 2003
van mevrouw CLAUDINE DE SCHEPPER

Drugcontroles op school – Wenselijkheid

In het Puurse Sint-Jan Berchmansinstituut werd op 5 mei 2003 een drugcontrole met honden georganiseerd. De school nam hierbij zelf initiatief. Leerlingen en ouders werden verwittigd over mogelijke controles met drughonden. Er werd de nadruk op gelegd dat drugs verboden zijn en dat er zou worden opgetreden samen met de lokale politie als het probleem aanhield.

Voor de controle van deze scholieren werden "stille" drughonden ingezet. Deze honden blaffen niet, maar blijven gewoon zitten als ze iets verdachts ruiken. Op honderd leerlingen werden aldus door de honden drieëntwintig leerlingen positief bevonden. Deze leerlingen zouden drugs "gebruikt" hebben tijdens het weekend.

Graag zou ik de minister hierover volgende vragen willen stellen.

1. Hebben de drugcampagnes in bepaalde scholen dermate gefaald dat een directeur dergelijke acties laat ondernemen ?
2. Gaat de minister akkoord met dergelijke drugcontroles met honden ?
3. Wat zijn de resultaten van dergelijke drugcontroles in scholen ? Met andere woorden, heeft de minister zicht op de resultaten van gelijkaardige controles die ook in andere scholen gehouden werden ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de ministers Byttebier (vraag nr. 211) en Vanderpoorten (vraag nr. 116).

Antwoord

1. Drugcampagnes moeten voortdurend herhaald worden, zowel in als buiten het onderwijs. De schoolpopulatie wijzigt jaarlijks. Door campagnes binnen het onderwijs voortdurend te herhalen, bereik je met zekerheid alle schoolgaande jongeren. Het voortdurend herhalen van preventieboodschappen langs verschillende kanalen (naast het onderwijs zijn er o.a. de sportclubs en is er de werkplaats) verhoogt de effectiviteit ervan.

De actie waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, staat volledig los van deze voortdurend herhaalde inspanning. Het is een gezamenlijk initiatief van deze schooldirectie en ik werd daarover niet vooraf geraadpleegd.

2. Scholen zijn verantwoordelijk voor het gebeuren tijdens de schooluren. Ik steun scholen die creatieve oplossingen zoeken voor problemen die het welzijn en de gezondheid van hun leerlingen kunnen schaden, zeker wanneer drugs aan de basis van deze problemen liggen. De wijze waarop hier, met honden, drugcontroles uitgevoerd zijn, geeft echter geen antwoord op mogelijke problemen. Dit soort controles roept trouwens verschillende vragen op.

Zo volstaat het niet, om te weten of iemand effectief gebruikt heeft, dat een drughond naast de betrokkene gaat stilzitten. De drughond geeft door zijn gedrag enkel aan dat de betrokkene (zijn kledij, zijn bezittingen) naar drugs ruikt. Het kan dus best zijn dat deze over de middag of de avond voordien in een café of ceteraria naast iemand zat die een joint rookte. De drughond reageert op de indringende geur van cannabis die in de kleren van de persoon in kwestie is blijven hangen. Om zeker te weten of deze gebruikt heeft, moet je hem onderwerpen aan een urinetest.

De politie kan daartoe overgaan, maar kan met het resultaat van deze test, ook als het resultaat positief is, niets doen. Om juridische redenen (beroepsgeheim) mag de politie het resultaat van de urinetest niet medelen aan de school. De school weet dus niet of de betrokken leerling zelf gebruikt heeft of naast iemand zat die gebruikte, zij kan geen verdere stappen ondernemen. Ook de politie zelf kan met een mogelijk positief resultaat niets doen, want niet het gebruik, maar wel het bezit van drugs is strafbaar.

Het hele optreden riskeert wel leerlingen die niet gebruikt hebben, maar die wel naast een gebruiker gezeten hebben, ten onrechte op te zadelen met een negatief stigma.

Deze controles geven enkel aan dat iemand naar drugs ruikt, niet of hijzelf gebruikt heeft en zeker niet waar en wanneer.

Ofschoon ik het belangrijk vind dat scholen een duidelijk antwoord formuleren op vragen aangaande drugs, vrees ik dat met politionele drugcontroles vooral wantrouwen tussen directies en

leerlingen gecreëerd wordt. Dergelijke acties lijken mij meer gericht op imago-opbouw. Zij creëren een illusie en zijn strijdig met de pedagogische opdracht van een school. Ik ben geen voorstander van dergelijke controles.

Dit sluit uiteraard niet uit dat politie en onderwijs, wanneer het druggebruik in een regio een reëel probleem vormt, op andere manieren kunnen samenwerken. Zo kunnen zij, samen met preventiewerkers, artsen en andere hulpverleners, aan regionaal overleg deelnemen met het oog op adequate drugpreventie en drughulpverlening.

3. Er zijn nog scholen die hun toevlucht gezocht hebben tot dergelijke drugcontroles. Deze initiatieven hebben echter minder weerklank gevonden in de pers.

Ik weet niet hoe de scholen zelf hun initiatief geëvalueerd hebben, maar zelf sta ik gereserveerd ten aanzien van deze aanpak.

(Antwoord Marleen Vanderpoorten : zie blz. 359 – red.)